Усяк до чого-небудь вдався.
Той робить те, другий — друге;
Всяк свого б берега й держався…
Еге!
Коли б то так всяк шанувався.
Так є ж такі дурні,
Що іноді за те беруться,
До того пнуться,
Чого й не тямлять. По мені —
Роби вже лучче те, що вмієш,
То й бачитиме всяк,
Що ти що-небудь розумієш.

Один ще змалу вдатний Шпак
У Щиглика співать навчився.
Канальський Шпак так умудрився,
Що як почне було співать,
Диковина й сказать!
Мов справді Щиглик то співає.
От слухає Шпака усяк,
Дивується та вихваляє,
Шпаком розумним величає.
Радіє, аж плигає Шпак!
Чого б йому іще й хотіти?
Кохаться б дурневі та жити;
Таке життя другому б рай,-
Шануйсь та людям потурай,
Виспівуй на всі боки!.
Так он що (я сказать забув) —
Шпачок зависливенький був.
Почув він (мабуть, від Сороки),
Що Соловейка хвалить всяк.
Шпакові се завидно стало,
Надувся бісів Шпак.

"Коли ж моїх пісень вам мало,-
Він сам собі мовляє так,-
Тривайте, й я так заспіваю…
Ще, може, й краще… Я вже знаю!
На бісового батька й Шпак!."
Зачав мій Шпак пісні виводить,-
Так ні — зовсім не те виходить:
Хоч вельми-дуже запищить,
Хоч не до прикладу хавчить,
Або нявчить, мов по-котячи,
Або мекече по-ягнячи.
Співав мій Шпак, співав,
Аж покіль всіх порозганяв,-
Ніхто і слухати не хоче,
Тікає геть та ще й бурмоче:
"Дурний, не знать чого схотів!
Хоч би сміху вже не робив:
Співав би гарно по-щиглячи,
Ніж чортзна-як по-солов’ячи".
1856.